In the end, we cannot read into it; - סיפא לא קרינא ביה וטבחו כולו באיסורא 'And he slaughtered it', entirely in a forbidden manner

Overview

משמע אבל כפל מחייב⁴ אף על גב דלא עמד בדין 5

It seems that it is only the 'ד וה' payments that he is exempt from paying his brothers (since the טביחה was not כפל), however he is obligated to pay them the כפל, even though the father did not take him to בית דין.

יאפילו ארבעה וחמשה הוה מחייב אי לאו דבעינן וטבחו כולו באיסורא⁶ - אפילו ארבעה וחמשה הוה מחייב אי לאו דבעינן וטבחו כולו באיסורא⁶ - אחל in truth he would be liable (to pay his brothers) even for 'ד', if not for the fact that we require that it be 'וטבחו' כולו באיסורא -

-ירישא נמי קתני חייב בארבעה וחמשה ואף על גב דאיירי בלא עמד בדין כמו בסיפא And the רישא also states that he is liable for 'ד' , and even though it is

_

¹ צ,צ.

^{2 7 717}

 $^{^3}$ The exception to this rule is where there was a קנס on the קנס, and בי"ד ruled that he is liable to pay the ממון, so once it was עמד בדין, and קנס, and חייב ruled that he is ממון to pay the ממון, it is no longer considered a ממון, but rather it is ממון and one can be queath it to his heirs.

⁴ The stealing (as opposed to the שב, שביסורא) was כולו באיסורא; it belonged to the father. The משנה on ב, states explicitly that he pays the איס to the heirs; תוספות is adding that presumably he pays it even if כפל on the לא עמד בדין.

⁶ תוספות is seemingly trying to prove from this that even by 'ז וה' he would be מוריש קנס לבניו, if not for 'וטבחו'. See (however) 'Thinking it over'.

 $^{^7}$ The סיפט cannot be discussing עמד בדין on the סיפא on the סיפא on the סיפא on the סיפא on the פטור מוס כמוחס on the פטור קוויד, since the father died before the סיפא took place. The only reason he is חייב from ד' וה' in the סיפא is because there is no 'וטבחו', however in the אייב he is חייב to pay ד' ווטבחו' to the sons because the 'וטבחו' was fulfilled; this proves that even by א עמד בדין (מת האב and the other after מר האב).

discussing a case of לא עמד, just like the סיפא -

- דאין חילוק בין רישא לסיפא אלא דברישא טבח ואחר כך מת אביו For there is no other difference between the סיפא and the סיפא, except that in the the thief was טבה the thief was טבה

ובסיפא מת אביו ואחר כך טבח -

And in the סיפא his father died first and he was שובה afterwards, however regarding both the אין and the סיפא are in the same case where לא עמד בדין -

ולמאי דסבירא ליה מעיקרא לרב נחמן ולא חמשה חצאי בקר

And even according to what "assumed initially that one does not pay five halfoxen -

לא מוקי כשעמד בדין⁸ אלא משום דלא ליהוי ה' חצאי בקר -

He established the עמד בדין by עמד בדין, only so it should not be ה' הצאי בקר, but for no other reason -

אם כן משמע כל הסוגיא דאדם מוריש קנס לבניו -

Therefore, it seems from this entire סוגיא that a person can bequeath a fine (קנס) to his children.

asks: תוספות

והקשה רבינו יצחק בן אשר דבריש נערה שנתפתתה? (כתובות דף מב,ב: ושם) אמרינן And the רבה, פרק נערה שנתפתתה asked that in the beginning of ריב"א comments – כי קאמרינן ממונא הוי¹⁰ להורישו לבניו בשאר קנטות -

'When did I state that it is considered money, to bequeath it to his sons by the other fines' -

והתם הוי פירושו משום שעמד בדין -

And there the explanation why he can be מוריש to his sons is because he was עמד בדין -

- אבל לא עמד בדין משמע כולה שמעתא דלא מצי להוריש¹¹

However, if he was not עמד בדין, it seems from the entire גמרא there in כתובות that

 $^{^8}$ הו"א הו"א הו"א הו"א הו"א הי"א מוריש קנס לבניו הי"א וו a case of עמד בדין to justify how he is מוריש קנס לבניו, rather he said it in order that it should not contradict his opinion (in the המשה הצאי בקר that אולא המשה הצאי בקר המשה ווא המשה הצאי בקר that עמד בדין אולא המשה הצאי בקר with his father on the הצאי בקר so it should not be חצאי בקר ווא העמד בדין issue, ר"ג would not have established the אדם מוריש קנס לבניו.

⁹ The משנה there (on מא,ב states clearly that if the father (of the אנוסה ומפותה) died before he was עמד בדין (with the אונס), the מא,ם is paid to the daughter (the אנוסה ומפותה), but not to the son's (her brothers).

רבה stated there that קנס is considered ממון regarding that the children can inherit it. In order that this ruling of ארבה should not be contradicted from the משנה (footnote # 9), רבה explained that רבה was discussing other types of קנסות (אונס ומפתה) and in those קנסות one can be מוריש קנס לבניו, but only (according to עמד בדין if (תוספות).

¹¹ See (for instance) on מב,א, when the query was posed to רבה, it was in a case of עמד בדין, and the question was since it was, whether it is considered ממון, whether it is considered עמד בדין. There was never any doubt if א עמד בדין that it is surely not ממון.

he cannot be מוריש קנס לבניו; so why is it here that we say that the קנס אוריש which was due to the father (for לכל or 'ד' וה') is payable to his children even if לא עמד בדין!

In summation; תוספות asks that in our גמרא גמרא it seems that אדם מוריש פנס even if א עמד בדין (the cases of לא עמד בדין), while from the גמרא וt appears that לא עמד וה' א"א מוריש קנס לבניו לבניו it appears that בדין.

תוספות answers:

ויש לומר דרבא ורב נחמן דהכא לית להו סוגיא דהתם -

And one can say that ר"ג here do not agree with the גמרא there (in כתובות) - דסבירא להו דיכול להוריש בשאר קנסות אף על גב שלא עמד בדין

For they (רבא ור"נ) maintain that one can be מוריש קנס לבניו by other קנסות (besides אונס מוריש הנס לבניו) even though the father was not תוספות. פארט explains the difference between או"מ (where או"מ) או"מ (where או"מ) -

דנהי דקנס של אונס ופיתוי אין יכול להוריש בשום ענין כדקתני במתניתין דהתם ^{12} For granted that the אונס ופיתוי the father cannot be מוריש it, under any circumstances, as the משנה taught there, however by other קנסות he can be מוריש; the difference between אונס ומפתה and שאר קנסות is -

היינו משום דאותו דבר שהקנס יוצא ממנו דהיינו הבת אין יכול להורישו לבניו¹³ היינו משום דאותו דבר שהקנס יוצא ממנו דהיינו הבת אין יכול להורישו לבניו¹³ emerges, meaning the daughter, he (the father) cannot be מוריש her to his sons -

כדאמרינן התם אותם לבניכם 14 ולא בנותיכם לבניכם -

As the גמרא גמרא states there, 'them' (the עבדים כנענים), they can be bequeathed to your sons, but your daughters cannot be bequeathed to your sons; that is why the קנס of מוריש which is generated by the daughter, one cannot be מוריש, just as he cannot be daughter (the source of the סְבָּט) -

יוצאין ממנו דהיינו בהמה הוא מוריש לבניו - אבל ממון דהכא שהכפל ד' וה' יוצאין ממנו דהיינו בהמה הוא מוריש לבניו - However, regarding the money here, from which the קנס of 'כפל, ד' וה' of מוריש לבניו - מוריש לבניו - מוריש לבניו -

לפיכך זה הקנס מוריש לבניו -

Therefore, this קנס which emerges from this animal (namely 'כפל, ד' וה') he can be

 $^{^{12}}$ The מא,ב there on מא,ב states that if the father (of the אנוסה ומפותה) died before the קנס was paid, the אונס ומפתה pays to the daughter, but the sons do not inherit the קנס (according to the רבנן, if he died before גמר דין, and according to the ר"ש even if he died before לאחר גמר דין.

¹³ This means (for instance) that the מעשה ידיה (handiwork) of the בת (which generally belongs to the father), does not go over to the sons in case the father died while she was still a קערה, (נערה a קענה), but rather it belongs to her.

 $^{^{14}}$ The תורה (in ניקרא [בהר] אותם (in ניקרא (ויקרא [בהר] עבדים כנענים) writes regarding עבדים לעביכם אחריכם וגו' that 'אותם לבניכם אחריכם ואותם לבניכם' are transferred to the sons, but not any rights which the father had in his daughters, these rights are not transferred to the sons.

מוריש לבניו (just as he can be מוריש לבניו –

In summation, answer # 1; there is a dispute, the מרבות החובות maintains מריש קנס לבניו ולא if א' מד מוריש קנס לבניו maintains עמד בדין עמד בדין (here) maintain that only by אונס ומפתה do we say א"א מוריש because he cannot be מוריש the daughter (the source of the קנס), however regarding 'ד' וה' where he can be מוריש the animal (the source of the קנס), he can also be קנס the סקנס אוריש.

תוספות offers an alternate explanation:

רעוד נראה לרבינו יצחק דרבא ורב נחמן דהכא לא פליגי אסוגיא דרבה ואביי דפרק נערה (שם,א) And it appears furthermore to the ר"י that רבא and ר"ג here do not argue on the of מסוגיא α

דמיירי הכא כולה מתניתין כשעמד בדין ואמרו ליה חייב אתה ליתן לוּ־- For the entire משנה here (regarding 'ד') is discussing a case where the father was with the son, and בי"ד told him, 'You are obligated to pay him (your father)' - דכהאי גוונא אדם מוריש לבניו קנס כיון דאמרו ליה חייב אתה ליתן לו told him, בי"ד told him, מוריש קנס לבניו קנס לבניו אתה ליתן לו' אתה ליתן לו' אתה ליתן לו'

In summation, answer # 2; there is no dispute; all agree that א"א af there was no העמדה בדין at all, however here (by 'ה') there was a partial העמדה בדין and therefore אדם מוריש קנס.

תוספות responds to an anticipated difficulty:16

רישא ליפלוג בדידיה -So now it is not appropriate to ask regarding the רישא, let him differentiate in this same case, meaning we should differentiate in the case of the רישא -

בטבח ומכר בחיי אביו בין עמד בדין ללא עמד¹⁷ - Where he was שמד בדין אביר while his father was alive, whether it was עמד בדין (so he has to pay the 'שמד בדין to the other sons) or whether he was not עמד בדין (so he is exempt from paying the 'א"א מוריש קנס לבניו to the sons, since א"א מוריש קנס לבניו; this is not a valid question -

דניחא ליה למתני כולה בעמד בדין דתו לא הוי קנס -

¹⁵ When בי"ד issues a ruling, they may initially say, 'הייב אתה ליתן לו', which is not the final פסק, until they say to him, 'צא תן לו', which is the final עמד בדין, at least to the extent that one can be מוריש this קנס to his heirs.

¹⁶ Our גמרא initially wanted to establish the אמרא (where he is הייב for הייב) in a case of עמד בדין. However, the עמד rejected this, for if there is a difference whether עמד בדין or not (in a case where he was טבח ואח"כ מת אביו), why does the משנה (in the משנה offer a case of מת אביו ואח"כ טבח משנה משנה משנה משנה the משנה offer a case of מת אביו ואח"כ טבח משנה the משנה could have the same case as the רישא and teach us that he is תוספות as well.

 $^{^{17}}$ Why the need for the סיפא to discuss a case of מת אביו ואה"כ שבה, when we can have a case of טבה even when אביו, the same case as the גאה"כ מת אביו.

For it is preferable to establish the entire משנה (the רישא and the סיפא) in a case of מיפא so it is no longer considered a עמד בדין (so there is no issue of עמד בדין, אוריש קנס לבניו ^{18} so it is no longer considered ^{18} אנה בדין ^{18} אנה בסיפא מת אביו ואחר כך טבח דפטור ^{18}

Where nevertheless in the סיפא, where his father died first, and afterwards he was עמד בדין that he is still פטור from paying the other sons (for the כפל [for which he was עמד בדין swith his father] and even for the 'ד' וה', which he owes directly to the sons) –

משום דבעינן וטבחו כולו באיסורא וליכא - משום

Because we require וטבחו entirely באיסורא, and it is not באיסורא in this case -

- וחידוש זה אינו יכול להשמיענו אלא במת אביו ואחר כך טבח ומכר

And he is not able to inform us of this novelty, only in a case where his father died first, and afterwards he was מסקנא; this reasoning works in the מסקנא, where 'וטבחו' maintains סיפא in the פטור in the פטור is because it is not 'וטבחו' - כולו באיסורא

- אבל מעיקרא דסבירא ליה חמשה בקר אמר רחמנא ולא חמשה חצאי בקר However initially when ר"נ assumed that the תורה said five oxen, but not five half-oxen -

והיינו טעמא דמפטר בסיפא פריך שפיר דליפלוג וליתני בדידיה -

And that is the reason why he is exempt in the סיפא, therefore the גמרא correctly asks, let him differentiate and teach us that in very same case as in the ירישא; it should have stated –

במה דברים אמורים כשעמד בדין ואמר לו צא תן לו

When are these words said (that he is טבה ואה"כ מת אביו if טבה ואה"כ מת אביו, when he was עמד, when he was ממן, and it is ממר דין and ממן and it is ממר ממן and it is not ה' בקר, for he owes his father ה' בקר.

רטבח ומכר ואחר כך מת אביו פטור מטעם ולא ה' חצאי בקר דהיינו טעמא דסיפא¹² - And he was מכר מבה and afterwards his father died, in that case he is exempt from paying the sons 'ד' וה' on account of, 'but not five half-בקר, which is the reason why in the סיפא he is exempt -

 $^{^{18}}$ This means an עמד בדין of (only) הייב אתה ליתן לו.

¹⁹ Once the father died, the son inherits part of the ox, and so when he is שוחט it after his father's death it is not 'וטבחר' he is permitted to be שוחט his share.

 $^{^{20}}$ However, if the משנה would say that he is לא עמד בדין before his father's death, the פטור before his father's death, the טובה would be on account of א"א מוריש קנס לבניו (since he is לא עמד בדין, it still remains a קנס לבניו).

²¹ In this scenario there is no issue with א"א מוריש קנס לבניו, meaning that they told him עמד בדין, meaning that they told him אייב אתה. However, the issue of ולא ה' הצאי בקר remains, since he need not pay himself.

רסיפא נמי מיירי בלא עמד בדין בחיי אביו ^{22} שלא אמר לו צא תן לו ^{23} אלא חייב אתה לו דסיפא For the אמר is also discussing a case of לא עמד בדין while his father was alive, meaning that בי"ד did not tell him צא תן לו, but rather 'חייב אתה לו' -

אם כן בחנם נקט בסיפא מת אביו ואחר כך טבח דבזה הענין אפילו טבח ואחר כך מת נמי - So therefore, it was unnecessary to mention in the סיפא that he is פטור if his father died, and afterwards he was שבח, for in this manner of לא עמד בדין mentioned above, even if שבח first and his father died afterwards, he is also פטור שבח די חצאי בקר -

In summation; תוספות explains that the question of ליפלוג בדידיה (whether עמד בדין or not) is only appropriate if we maintains ולא ה' הצאי בקר (that reason applies whether מת ואח"כ מר טבה ואה"כ מת ואה"כ מת ואה"ל מובח אפי' ה' הצאי בקר of the אפי' ה' הצאי בקר of the פטור אפי' ה' הצאי בקר of the מבחול כולא באיסורא וטבחול כולא באיסורא.

הוספות is slightly skeptical of this explanation:

- וקצת נראה דוחק פירוש זה ^{24} דמאחר דמועלת העמדה בדין דחייב אתה ליתן לו אחל נראה דוחק פירוש זה ^{24} המאר בדין And this explanation appears to be slightly forced, for since the העמדה בדין is effective -

לענין שחשוב כאילו זכה שיכול להוריש לבניו -

Regarding that it is considered as if the father acquired it as payment so he can bequeath it to his sons, and it is no longer considered a קנס (which he cannot be מוריש לבניו) -

אם כן גם לענין זה תועיל שיחשוב כאילו נתחייב לאביו ה' בקר שלמים -

So, it therefore follows that the הייב אתה ליתן should also be effective regarding as if he is liable to pay his father five whole oxen, but not ה' הצאי בקר -

שמכח האב הוא מתחייב לשלם 25 לאחיו ולא מכחם -

Since he is liable to pay his brother on account of the debt he owes to his father, but not for anything he owes them –

תוספות offers an alternate explanation:

-

²² This is referring to the ארן וכפל (the טביחה ומכירה was after his father passed on so there could not be any עמד בדין).

²³ If they would have told him צא חן לו , and afterwards he was טבח ומכר there would not be a ד' וה' at all, for he is considered a גוב); see previously בסח,ב.

²⁴ According to this answer, if he was told א"א מוריש קנס לבניו (since it is א"א מוריש קנס לבניו), and no issue of קנס אוא הייב אתה ליתן לו, since he owes the ה' בקר to the father. However, if he was told הייב אתה ליתן לו, there is no issue of ולא ה' בקר, however the issue of ולא ה' הצאי בקר still remains since it is not the complete גמר דין גמר דין.

²⁵ He is liable to his father for ה' בקר (since there was a [partial] גמר דין, so just as the קנס, so just as the קנס is effective that it is no longer קנס and the sons can inherit what was owed the father, similarly the father was owed five whole בקר, so the sons inherit their share of those five whole בקר it is no הצאי בקר here, since there was already a (partial) גמר דין, which gave the father the rights to ה' בקר שלמים.

ורבינו יצחק הלבן מפרש²⁶ דבכל קנס אדם מוריש לבניו

And the קנס explains that by every קנס, a person may bequeath it to his sons - ייר הלבן פערה (שם) לענין קרבן שבועה²⁷ איירי

And that which is discussed in פרק נערה, is regarding a קרבן שבועה, but not regarding the payment of קרבן to his heirs (which indeed they do inherit) -

- כמו שמוכח תחילת הסוגיא²⁸ דלענין קרבן שבועה שאל אביי לרבה As is evident there in the beginning of the discussion that רבה regarding a קרבן שבועה -

רבי שבועה להורישו לבניו אחריב להתחייב עליו קרבן שבועה להורישו לבניו לרבי ממון זה השיבו ^{92} כי קאמינא ממון הוי לרבי שמעון להתחייב עליו קרב, 'when I said that it is considered ממון ממון אביי, I meant that he is liable a קרבן שבועה for this קנס that he can bequeath it to his sons, ^{30} meaning -

שאם מת ותבעוהו אחר מיתת אביהם -

That if the one to whom the קנס was owed, and there was העמדה בדין, died after the העמדה בדין, and his sons demanded payment (from the guilty party) after their father's death, saying and demanding -

קנס שהיית חייב לאבינו והעמידך בדין ונתחייבת לו בדין וכפר ונשבע ואחר כך הודה יThe קנס which you owed our father and he took you to court, and you were found legally liable', and the respondent denied it and swore that he was not liable, and afterwards he admitted that he was found liable to their father after the העמדה בדין, we say -

הואיל ואגלאי מילתא דבשעת שנפל ליד היורשים כבר היה ממון אצל אביהם – Since it is now apparent that when it 'fell' into the hand of the heirs. It was already money (and not a קנס that was owed to their father -

-

הוספות initial question was that from our גמרא גול seems that אדם מוריש קנס לבניו even if לא עמד בדין, however from the in אדם מוריש פרק נערה) it seems that א"א מוריש קנס לבניו. לא עמד בדין א"א מוריש פרק נערה).

²⁷ A קרבן שבועה is when one wrongfully denied owing someone money (for any reason) and swore to uphold his denial. If he has remorse and admits to his falsehood, the law requires him to return the money owed plus a (fifth) [fourth], and bring a קרבן אשם (מאשם גוילות). The cases mentioned in the ממון (ויקרא ה,כא-כו ה) מון is not mentioned, so there is no קרבן שבועה (אשם גוילות) for נאשם גוילות (אשם גוילות).

²⁸ מב,א "We cite the query; בעא מיניה אביי מרבה האומר לחבירו אנסת ופיתית את בתי והעמדתיך בדין ונתחייבת לי ממון והוא אומר לא נתחייבתי עליה קרבן אנסתי ולא פיתיתי ולא העמדתני בדין ולא נתחייבתי לך ממון ונשבע והודה לר' שמעון מאי כיון דעמד בדין ממונא הואי ומיחייב עליה קרבן שבועה The query was whether there is a קרבן שבועה ממון ממון ממונא הוי ומיחייב עליה קרבן שבועה a case where the one who is owed the קנס claims there was a העמדה בדין already and so perhaps it is considered ממון מחל therefore there should be a חייב קרבן שבועה.

מב,ב ²⁹.

³⁰ If he subsequently admitted to the father, there will be no קרבן שבועה, since initially it was a קרבן payment, however, if he admitted to the heirs (after the העמדה בדין with the father) there is a קרבן שבועה.

- שהרי כבר עמד עליו בדין ונתחייב לו ולא היה יכול להודות ולהפטר¹⁵ מהן For it was already tried in court and he was found liable, and he could no longer admit to his crime and be exempt from paying it -

- אם כן לגבי דידהו אין עקרו קנס והוי ליה דומיא דפקדון דקרא ומתחייב עליה קרבן שבועה So therefore (since it was ממון when they inherited it), regarding the heirs it is not essentially a ממון (but rather ממון) and it is similar to the case of a 'deposit' which the קרבן שבועה for it -

אבל אם לא עמד בדין אף על פי שהיורש יורשו -However, if the father was not עמד בדין with the accused, even though the heir inherits the יי, הלבן stated previously -

- מכל מקום אין דומיא דפקדון ולא מחייב בטענתו קרבן שבועה Nevertheless, it is not similar to פקדון, and the accused will not be liable on account his denial claim a קרבן שבועה

- אפילו העמידוהו בדין ונתחייב להו בדין ואחר כך עתה כשתבעוהו כפר ונשבע והודה Even if the heirs took him to court and he was found legally liable, and afterwards he denied and swore, and subsequently he admitted, he is not liable for a קרבן שבועה

שהרי עיקרו קנס³²

Since essentially it is a קנס –

In summation; according to the ר"י הלבן הלבי there is no contradiction to speak of, because the rule is that אדם מוריש קנס לבניו המרא אדם מוריש קנס לבניו is (only) discussing whether one can be קרבן ה מוריש לס מוריש to his heirs. The conclusion according to רבה is that if it was a קום payment due, then even if there was a קרבן שבועה by the father there can be no קרבן שבועה to the father, since initially it was a payment. However, if there was a העמדה בדין by the father and the father died before he received payment, the children who inherit this קמט (not קום since there was a היוב אונם, since there was a קרבן שבועה, since by the children it was never a קנס, for they inherited a monetary obligation.

תוספות anticipates a difficulty:

- והא דאמר בתר הכי ^{53} דאיצטריך קרא וכיחש ^{34} לעמדה בדין ובגרה ואחר כך מתה אחל to let us know 'וכחש' to let us know

³¹ One of the identifiers of a מודה בקנס פטור, but that is only before the העמדה בדין, but after the מודה בקנס, but after the העמדה בדין, but that is only before the העמדה בדין, but after the בדין he can no longer admit and be exempt; this proves that the העמדה בדין makes it, and no longer a.

³² Initially, when they were יורש the liability payment from their father, it was a קנס (since there was no העמדה בדין (since there was no קרבן שבועה), even if there was a יורשים by the העמדה בדין, even if there was a כתובות מב,ב.

³⁴ See יקרא ה,כא regarding a קרבן שבועה.

that in a case where there was העמדה בדין, and she matured (so the payment goes to her) and afterwards she died (before she received the payment) -

דהתם כי קא ירית מינה קא ירית³⁵ -

So there when the father inherits the payment, he inherits it from her (his daughter); so, the 'ערכן שבועה, since originally it was a קרבן שבועה, since originally it was a קרבן שבועה.

תוספות responds:

הואיל ותחילתו קנס לגבי דידה ודידיה ³⁷ אפילו מתה אחר שבגרה - Since initially it was a קנס payment regarding both her and him, so even if she died after she matured -

- עיקרו קנס מיקרי לגבי האב ולא מתחייב קרבן שבועה It is considered essentially a קנס regarding the father and there is no liability to bring a קרבן שבועה.

asks: תוספות

ואם תאמר בפרק אלו נערות (שם דף לח,ב ושם דיבור המתחיל יש) דקבעי 38 -

And if you will say, in פרק אלו נערות where רבא queries -

 $^{-40}$ יש בגר בקבר ופקע אב ^{95} או אין בגר ולא פקע אב ^{10} 'Is there maturity in the grave, so the father's rights cease, or there is no maturity in the grave and the father's rights do not cease' -

³⁵ The question is why is it that by the children if there was a קרבן שבועה by the father, there is a קרבן שבועה if he swore and denied to the children (since they did not inherit קנס money [for there already was [העמדה בדין and by the daughter, even though when the father inherited it from his daughter, it also was no longer a קנס (since there already was a העמדה so why is there no קרבן שבועה when the father inherited it from his daughter?!

 $^{^{36}}$ A תורה is one of the (typical) cases mentioned in the תורה, for which there is a קרבן שבועה.

³⁷ Before she became a בוגרת the קנס the שנס was owed to him, and after she became a בוגרת the שנס belongs to her. In any event it was a קנס due to him, so it always remains a קנס. However, by his heirs it was never a קנס for them (only for their father), therefore there can be a קרבן שבועה.

³⁸ The rule is that the קום for a קוב (סינה who was ותפתה or נאנסה ותפתה the נתפתה of נתפתה the נתפתה מ בתבה (or a קום who was ונתפתה or נתפתה is the time she became a בוגרת (six months after she became a נערה belongs to her. The query there is in a case where she was מ מערה and she died (while she was a נערה father collected the מנערה in the interim the father still did not collect the קנס until she would have been a בוגרת had she lived. The question is to whom does the קנס belong to; the father, or no one.

³⁹ This means that since she is now the age of a בוגרת (granted a dead one) the father may not collect the קנס, since his rights cease when she becomes a בוגרת.

⁴⁰ She was never a live בוגרת; she died a נערה and therefore the קנס still belongs to the father.

ראמאי פקע אב כשיש בגר בקבר נהי דאין לו מכחו יהיה לו מכח ירושה שיורש את בתו -But why should the father's rights cease even when there is בגר בקבר, for granted that he has no rights to the קנס, on his merits (since יש בגר בקבר, so it is transferred to her), nevertheless the father should have the קנס, by the power of inheritance for the father inherits his daughter (who has no children, as the case is here) –

כיון דקנס נמי בר ירושה הוא –

Since קנס can also be inherited according to the view of the ?!

מוספות answers:

יש לומר דהתם אין יכול לזכות מכחה שהבת לא היתה ראויה לזכות בו מעולם ^{41} And one can say that there, the father cannot acquire the rights from her, since the daughter was never fit to acquire the קנס -

מוספות asks:

ישם תאמר וכי בעי מעיקרא ^{42} יש בקבר ודבנה ^{43} הוי היאך יכול להיות של בנה -And if you will say, initially when the query was whether יש בגר בקבר, so it belongs to her son, (or אין בגר בקבר and it belongs to her father), how could it belong to her son -

הלא אינה יכולה להורישה כדקאמר בבעיא בתרייתא יש בגר בקבר ופקע אב - Since she cannot bequeath anything to him as the גמרא states in the latter query that if יש בגר בקבר the father's rights cease and he does not inherit her, as חוספות explained, so how can we query that it should belong to her son -

תוספות answers:

 ^{45} ויש לומר דבעיא קמייתא הויא בבושת ופגם בבושת ופגם ממונא ומורשת שפיר לבנה אחל אחל ממונא לומר בבושת ופגם And one can say that the first query was regarding ממון which is ממון (מוס ממון), which she can legally bequeath to her son –

⁴¹ She was a יש בגר בקבר when she died so she had no rights to the סוב. The idea of יש בגר בקבר is only to the extent that the father cannot have it since now she is already a בוגרת, and the father cannot collect the קנס of a קנס, but it certainly does not belong to her, since she was not alive when she became a בוגרת, so she did not acquire any rights to the קנס, and therefore the father surely cannot inherit anything from her.

⁴² This query of רבא was initially interpreted to mean that if יש בגר בקבר, it will belong to her son (as opposed to the final version [in footnote # 38] that if יש בגר בקבר it will belong to no one).

⁴³ The גמרא there ultimately has a difficulty how this woman/girl can have a child, and therefore rejects the first version and accepts the latter version of the query.

⁴⁴ The מאנס, in addition to paying the קנס (of חמשים, must also pay her for her shame (בושת) and her devaluation (פגם), for she is no longer בתולה, and therefore less desirable.

⁴⁵ See 'Thinking it over' # 2.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

אף על גב דבושת ופגם איתקש לקנס כדתנן בפרק נערה (שם דף מא,ב) -

Even though that בושת ופגם are compared to קנס, as the משנה taught in ברק נערה – לא הספיקה לעמוד בדין עד שמת האב הרי הן של עצמה -

'If she did not manage to go to court before her father died, they (all the payments) belong to her'

משמע דאבושת ופגם נמי קאי מדקתני הרי הן לשון רבים -Indicating that this ruling applies to בו"ב as well, since the משנה stated, 'they' in the plural tense, so therefore it would seem that just as she cannot bequeath the קנס, she should also not be able to bequeath the בו"פ to her son either –

- קנס of בו"פ of היקש responds that the תוספות

היינו דוקא לעניו גביית האב איתקוש לקנס 64

That is only regarding the collection of the father that בו"ם is איתקיש לקנס -

כדכתיב 47 ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים וגומר-

As it is written, 'and the man who lieth with her shall give to the father of the נערה fifty, etc. שקלים',

ודרשינו 48 הנאת שכיבה נ' מכלל דאיכא בושת ופגם--

And we expound that the fifty שקלים is only for the pleasure of lying, indicating that there are additional payments of בּנ"ם, -

ואית דדריש תחת אשר עינה מכלל⁴⁹ דאיכא בושת ופגם -

And others expound the verse of 'because he pained her'; indicating that there is also בניש, but the ונתן האיש וגו' לאבי הנערה of פסוק (regarding the payment) -

אבל הכא נהי דמפטר המאנס מו הקנס לפי שאיו יכולה להוריש שלא זכתה בו⁰-However here, granted that the violator is exempt from because she cannot bequeath the קנס, which she never acquired, nevertheless -

מבושת ופגם דהוי ממונא לא מפטר:

From the בו"ם which is ממוך, he is not exempt from paying to her heirs.

⁴⁶ This means that whenever the father cannot receive the קנס (where he died, for instance) and the קנס is paid to her, she receives the בו"ם as well.

נותן האיש **השכב** עמה לאבי הנערה חמשים פסף ולו תהיה לאשה תחת אשר **ענה** לא יוכל שלחה כל ימיו reads דברים (תצא) כב.כט ⁴⁷

א בושת ופגם במער teaches us that besides קנס, there is also a ברשה payment. The דרשה teaches us that besides , payment solely for the fact that he was שוכב עמה, but he still needs to pay for בו"פ, like any other מזיק, arr

⁴⁹ The חמשים is only for the pain he caused her, but he must also pay for בו"פ.

⁵⁰ There is a חיוב קנס here, however technically he has no one to pay it to, he cannot pay her (since she is dead), and not to her sons (because בו"פ which she can אין יכולה להוריש שלא זכתה בו, so regarding בו"פ which she can bequeath to her son, he is liable to pay.

Summary

There are three approaches to resolve the (seemingly) apparent contradiction between our גמרא which maintains אדם מוריש קנס לבניו (without העמדה בדין), and the in גמרא which (seemingly) maintains א"א מוריש קנס לבניו (without העמדה בדין). One is that they argue; two that our גמרא is with a non-final הייב אתה ליתן) העמדה בדין העמדה מוריש קנס לבניו never stated כתובות הו גמרא.

Thinking it over

- 1. In the beginning, ^{51} חוספות is seemingly trying to prove from the סיפא (where the reason he is ד' וה' from ל' is because it is lacking 'וטבחו'), that otherwise he would be קנס he never owed that אדם מוריש קנס לבניו. However, in the סיפא he never owed the סיפא to his father since the טביחה was after the father's death, so what connection does the (of 'ד' וה') have to the issue of סיפא מוריש קנס לבניו ^{52}
- 2. תוספות writes that there is a difference between קנס and בושת ופגם; that by קנס, even if we assume מוריש, nevertheless she cannot be מוריש it to her heirs, however regarding ממון, since it is ממון she can bequeath it to her heirs (even though she died before she received it. How can we explain the difference between the two? ⁵⁴

⁵¹ See footnote # 4.

 $^{^{52}}$ See 'קובץ אות שיעורים אות שיעורים.

⁵³ See footnote # 45.

⁵⁴ See נחלת משה.